

Eura Pappilanmäki

Sadevesiojan kaivamisen valvontatyö 1.9.1999

Kertomus sadevesiojan kaivamisesta Euran Pappilanmäen ruumiskalmiston alueelle 1.9.1999

PK 1134 08 Eura

X= 6781 35

Y= 1 560 68

Z= 34-35

Keväällä 1999 Euran seurakuntayhtymän puutarhuri Antero Ryhti tiedusteli mahdollisuutta kaivaa sadevesioja Euran nk. pikkupappilan etelän puoleiselle seinustalle. Rakennuksen katolta ja rinteestä valuva vesi on aiheuttanut kosteusongelmia pikkupappilan perustuksiin ja kellariin, sillä pihalla ei ole minkäänlaisia salaojia. Neuvotteluissa Tuula Heikkurinen-Montellin kanssa sovittiin, että sadevesioja voidaan kaivaa allekirjoittaneen valvonnassa, mutta työ lopetetaan heti, jos merkkejä ruumishautoista tai muista kiinteistä muinaisjäänöksistä tulee näkyviin.

Pappilanmäessä sijaitsee yksi Euran tunnetuimmista ruumiskalmistoista, jota on tutkittu useaan otteeseen. Viimeisin alueella tehty tutkimus on Pirkko-Liisa Lehtosalo-Hilanderin suorittama koekuopitus vuodelta 1977. Helmer Salmon vuoden 1939 kaivausalue sijoittuu pikkupappilan ja pappilan väliin, kaivauskarttojen perusteella vain noin 7-8 m itään pikkupappilan itänurkasta, josta ojan kaivaminen oli tarkoitus aloittaa. Rinne laskee paikalla melko jyrkästi lounaaseen.

Sadevesioja kaivettiin 1.9.1999. Oja kaivettiin rinteeseen pikkupappilan eteläsivulle NE-SW suuntaisesti rakennuksen itänurkalta Pappilanharjuntielle asti (kts. liitekartta). Ojan syvyys vaihtelee 50 - 60 cm välillä, matalimmillaan se on ylärinteessä ja syvimmillään halkoessaan pienen peltokuvion tien varressa. Ojan leveys on 100 - 120 cm. Pikkupappilan nurkalla kaivaminen aloitettiin 70 cm etäisyydeltä seinästä. Tämä ojan itäinen pää oli kaikkein lähinnä paikalla vielä mahdollisesti olevien ruumishautojen oletettua sijaintia. Kaivinkone poisti ensin varovasti 10 - 15 cm kerroksen puutarhamultaa, jonka jälkeen esille tuli kivikova savi. Savimaassa ei näkynyt minkäänlaisia värieroja tai tummemman maan läikkiä, niinpä kaivinkone jatkoi ojan kaivuuta haluttuun syvyyteen (n. 50 cm) asti. Mitään merkkejä kulttuurimaasta ei havaittu, sen sijaan saveen seasta löytyi tiiltä ja lasinkappaleita. Kun ojaa oli kaivettu n. 4 m länteen päin, maaperä muuttui puutarhamaakerroksen alla hiekkaisemmaksi ja helpommaksi kaivaa. Edelleenkin minkäänlaisia merkkejä kulttuurikerroksesta tai haudoista ei havaittu. Koko ojan matkalla maaperä näytti sekoittuneelta ja ojasta löytyi edelleen tiilen ja lasinpaloja sekä pellinkappaleita. Muutama yksittäinen hiililäikkä havaittiin. Pikkupappilan länsipäässä oja kulkee n. 4 m etäisyydellä nurkasta.

Sekoittuneen maan esiintymistä paikalla ei voi pitää yllättävänä - ilmeisesti jo ennen 1950-lukua pikkupappilan eteläpuolelle on kaivettu kaksi kaivoa, jossa yhteydessä maaperää on myllätty. Lisäksi rinteessä sijaitsee sähkötolppa ja sen tukijalka, jotka nekin on kaivettu paikoilleen. Pappilanmäen lännenpuoleisessa rinteessä pikkupappilan eteläpuolella ei ruumishautauksia näytä olevan. Sen sijaan hautoja saattaa hyvinkin olla jäljellä Salmon vuoden 1939 kaivausalueen eteläpuolella.

Pikkupappilan eteläpuolelle kaivettu sadevesioja jää avo-ojaksi. Ojan penkat tasoitetaan ja jatkossa kasvillisuus niitetään. Myöhemmässä vaiheessa rakennuksen pihan puoli salaojitetaan.

Porissa 13.9.1999

Leena Koivisto

Ote kaavoituksen pohjakartasta

Mk 1: 2000

sadevesioja

H. Salmon kaivausalue (1939)

